

บทนำ

สนามบินสุวรรณภูมิ

ไม่ว่าจะเดินทางกลับบ้านสักกี่ครั้ง สนามบินสุวรรณภูมิก็น่าประทับใจยิ่งคงคลาคล่ำไปด้วยผู้คนทั่วทุกมุมโลกมาใช้บริการ รอบตัวของพดินมีทั้งชาวเอเชีย ผมดำ ชาวยุโรป ผิวขาว ผมทอง ผมแดง เดินอย่างเร่งรีบเพื่อจะไปให้ถึงจุดตรวจ หนังสือเดินทางหลังลงจากเครื่องบิน

ทุกคนอยากออกไปจากสนามบินให้เร็วที่สุด ส่วนหนึ่งคงอยากจะออกไปเจอบุคคลผู้เป็นที่รักซึ่งรออยู่ด้านนอก อีกกลุ่มก็คงต้องการเร่งรีบเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งได้จับจองเอาไว้ และไปพบความสนุกสนานที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

สำหรับพดิน เขากำลังถามตัวเองว่า กำลังมีความรู้สึกเช่นไรแน่ ตื่นเต้น หรือเบื่อหน่าย?

เขาก็ตอบตัวเองไม่ถูกเหมือนกัน...ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีคนที่รักรออยู่ที่เมืองไทย แต่คนที่รักและรอเขา นับได้เพียงแค่ไม่กี่คน

“แต่ดีดี คุณย่าจะมารับเราหรือเปล่านั้น”

เสียงใสๆ ข้างตัวตั้งพคินให้ออกจากวงค์ เขาก็มองเด็กน้อยวัยห้าขวบ ภาษาไทยที่เพี้ยนๆ แต่ยังคงพยายามพูดและโบหน้าไว้เตียงสาของเธอ ทำให้เขาคลี่ยิ้ม

“คุณย่าไม่มาหรรอกเคล่า ท่านรอกพวกเรายู่ที่บ้านนะ”

“อ้อ...” เด็กน้อยพยักหน้าเหมือนคนรู้มาก เปรมสุดา มารดาของเขาดั่งชื่อบุตรสาวว่า เกยूर เขาชอบชื่อนั้นเพราะฟังเป็นไทยแท้ แต่ฝรั่งออกเสียงไม่ได้ เขาก็ตั้งชื่อกลางว่าเคล่า เพื่อป้องกันไม่ให้ฝรั่งออกเสียงเพี้ยน และเรียกเป็นชื่อเล่นเรื่อยมา “แล้วบ้านของเรายู่ที่ไกลไหมคะ”

“ไม่ไกลเท่าไหนหรรอก นั่งแท็กซี่ไปสักครึ่งชั่วโมง แต่ถ้าวรตติก็อาจชั่วโมงหนึ่งได้”

เด็กน้อยทำปากยื่นและถอนใจ เขาหัวเราะเบาๆ บุตรสาวติดทำทางจากเด็กฝรั่งที่ชอบทำตัวแกล้งนัยมากไปหน่อย คิดว่าหากกลับมาอยู่เมืองไทยสักพักก็คงจะเปลี่ยนแปลงไป เด็กเรียนรู้อีก อีกหน่อยก็คงจะพูดไทยคล่องปรือ เพราะตั้งแต่มารดาของเขากลับไทยเมื่อปีก่อนก็ไม่ค่อยมีใครพูดภาษาไทยกับเกยूर นอกจากเขาซึ่งไม่ค่อยจะมีเวลาสักเท่าไร เด็กน้อยอยู่กับพี่เลี้ยงสาวชาวอเมริกัน ซึ่งเขาจ้างมาดูแลระหว่างที่เขาทำงานเสียส่วนใหญ่ ภาษาไทยจึงค่อยๆ เพี้ยนไปที่ละนิด

ทั้งสองเดินมาถึงจุดตรวจพาสปอร์ต ใช้เวลาไม่นานสำหรับคนไทย หลังจากรับกระเป๋าก็เดินออกมารอรถแท็กซี่ด้านนอก อากาศที่อบอ้าวทำให้เขาต้องสูดลมหายใจเข้าไปลึกๆ ติดกันหลายหน เพราะความชื้นที่นี้แตกต่างจากชิคาโกมาก แม้จะเป็นฤดูหนาวเหมือนกัน แต่อุณหภูมิของกรุงเทพฯ กลับร้อนอบอ้าวแทบไม่ต่างไปจากฤดูร้อนของที่นี่สักนิด

พคินกวาดตามองไปรอบๆ...เขาเคยคิดว่า ในวันที่เขากลับมาอยู่เมืองไทยอีกครั้ง คงจะเดินออกจากสนามบินพร้อมหน้าพร้อมตากันทั้งครอบครัว เขาก็มองเด็กสาวตัวน้อยอีกหนแล้วก็ต้องถอนใจ เมื่อมีเพียงเขาและเกยूर ไม่มีครอบครัวอย่างที่เคยฝัน มีเพียงความอ้างว้างและว่างเปล่าที่

ทอดยาวรอคอยเขาอยู่ข้างหน้า

เสียงใครคนหนึ่งเรียก พลิกนหันไปยิ้ม เลื่อนกระเป๋าเดินทางไปให้
คนขับแท็กซี่ และถอนใจออกมาอีกหน...หวังว่าการกลับมาเมืองไทยคราวนี้
จะเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง ไม่ได้มาตามหาใครที่หายไปจากชีวิต แต่
กลับมาเพื่อดูแลมารดา บุคคลที่รักและหวังดีต่อเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น
บนโลกใบนี้

๑

พดิมบอกจุดหมายปลายทางแก่คนขับแท็กซี่ที่เคลื่อนรถออกจากสนามบินอย่างรวดเร็ว ถนนหนทางในกรุงเทพฯ เปลี่ยนแปลงไปจากหลายปีก่อนมากมายเหลือเกิน เด็กน้อยนั่งรถเข็นขยับเรื่อยไม่ต้องให้เตือน เพียงแต่เขาต้องเตรียมเบาะพลาสติกเสริมติดกระเป๋ามาด้วยเพื่อให้เด็กน้อยนั่งสูงขึ้น เพราะรู้ว่าแท็กซี่ไม่มีบริการ เกยรเกาะขอบหน้าต่างมองไปรอบๆ อย่างตื่นตาตื่นใจ เป็นครั้งแรกที่เธอเดินทางมาประเทศไทยจึงสนใจความแปลกใหม่รอบตัวทันที

เขาไม่ได้กลับเมืองไทยมานานเท่าไรแล้วนะ?

...หกหรือเจ็ดปี...ตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่เขาเดินทางกลับจากเกาะไข่มุก และไปเรียนต่อปริญญาเอกจนจบ ระหว่างเรียนเขาก็กลับไปทำงานกับบริษัทเดิม จนกระทั่งได้รับสัญชาติอเมริกัน เขาตั้งใจจะดำเนินเรื่องของสัญชาติให้แก่มารดาแต่ทำหนังสือ โดยขอกลับเมืองไทยเพื่อมาดูแลยายที่ป่วย และเสียชีวิตหลังจากนั้นไม่นาน แต่แล้วท่านก็ไม่ยอมกลับไปอีก เพราะต้องดูแลปริม น้องสาวที่เพิ่งแยกทางกับสามี จึงไม่มีกำหนดกลับ

จนสุดท้ายเขามั่นใจว่ามารดาคงไม่กลับไปอยู่อเมริกากับเขาแน่ จึงตัดสินใจรับงานที่บริษัทเสนอให้มาประจำที่ประเทศไทย หลังบริษัทประมูลงานติดตั้งเครือข่ายระบบโทรคมนาคมจากบริษัทยักษ์ใหญ่ของที่นี่ได้ เขาจึงเป็นหนึ่งในทีมวิศวกรของบริษัทที่จะมาประจำที่ประเทศไทย

ก่อนเดินทาง เขามอบหมายให้บริษัทตัวแทนดำเนินการให้คนเช่าบ้านหลังเล็กที่ซานเมืองซิกาโก และตั้งใจจะซื้อคอนโดมิเนียมสักห้องที่อยู่ใกล้บริษัทหรือรถไฟฟ้าเพื่อจะมาทำงานได้สะดวก และจะชวนมารดามาอยู่ด้วย เพราะทาร์นเฮาส์ของท่านอยู่ไกลเกินไป เดินทางมาทำงานไม่สะดวกนัก

พอคิดถึงมารดา เขาก็ถอนใจเบาๆ ไม่รู้ว่าท่านจะยินยอมย้ายมาอยู่ในเมืองกับเขาหรือไม่ เพราะติดบ้านเสียแล้ว และลงท่านตัดสินใจอะไรแล้ว ก็ยากที่จะเปลี่ยนใจได้ง่ายๆ

หลังมารดากลับมาอยู่เมืองไทย ท่านก็รับจ้างพิมพ์งาน ทำบัญชีให้บริษัทใกล้ๆ บ้าน เพราะไม่ชอบอยู่บ้านเฉยๆ เงินที่ได้ไม่มากมายนัก แต่ก็พอเลี้ยงตัว ไม่เคยขอเงินเขา แม้เขาจะส่งให้ทุกเดือน ท่านก็จะเก็บเข้าธนาคารทั้งหมด บอกแต่เพียงว่าเขาอาจจะได้ใช้ในอนาคต

และท่านก็ไม่ได้ขอเงินจากบิดาอีกด้วย แม้ภายหลังท่านอธิบดีพีระเดชจะกลับมารุ่งเรืองเฟื่องฟูในหน้าที่การงานอีกครั้งก่อนเกษียณ แต่มารดาของเขาก็ไม่เคยกลับไปอยู่กับบิดาอีก นอกจากแวะไปเยี่ยมเยียนในเทศกาลสำคัญ เพราะเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นในครอบครัวท่านอธิบดีพีระเดช มารดาก็ได้แต่โทษตัวเองมาตลอด

เขาคิดอะไรเพลินๆ จนกระทั่งรถจอดที่หน้าทาร์นเฮาส์หลังหนึ่ง พร้อมกับเสียงที่ถามขึ้น

“หลังนี้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ” เขาตอบเมื่อเห็นเลขที่บ้าน และเรียกบุตรสาวที่ผล็อยหลับ “เคล่าตื่นได้แล้วลูก ถึงบ้านคุณย่าแล้ว”

เด็กน้อยงัวเงียผงกศีรษะขึ้น เขาจึงลงจากรถ และอ้อมไปอุ้มร่างน้อย

ขึ้นพาดบ่า แท้ก็ซื่อใจก็ซื่อช่วยยกกระเป๋าเข้ามาในรั้ว เขาจึงจ่ายค่าแท็กซี่รวมทิปไปอีกเล็กน้อย เพื่อเป็นการขอบคุณความมีน้ำใจของคนขับ

ประตูบ้านเปิดออกพร้อมกับร่างบางของมารดาเดินออกมา ท่านน้ำตาคลอเมื่อก้าวเข้ามาหา เดินทางแขนโอบกอดเขาและร่างน้อยเอาไว้พร้อมกัน

“เดินทางเป็นไงบ้างลูก”

“เรียบร้อยดีครับ เผล่าไม่แงเลย”

เปรมสุดาลูบแผ่นหลังเล็กๆ เยกหน้ามองบุตรชายที่เติบโตเป็นหนุ่มใหญ่ด้วยความรักใคร่... ใบหน้าคมสัน แข็งแกร่ง และที่สำคัญ เข้มแข็งเหลือเกิน ไม่ว่าจะประสบพบเจอปัญหาชีวิตที่หนักแค่ไหน พศินก็ไม่เคยท้อแท้พร่ำคำโชคชะตา แต่กัดฟันก้าวผ่านพันปัญหาสารพัดมาได้อย่างเสียบกริบ จนคนเป็นแม่หวาดกลัวแทนว่าภายใต้ความเสียบสงบและเสียบกริบนั้น จะซุกซ่อนไปด้วยลาวาที่พร้อมจะระเบิดออกมาทุกเมื่อ แต่ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา หล่อนก็ไม่เคยเห็นพศินเกรี้ยวกราดหรือระบายอารมณ์กับใครสักครั้ง

“เข้ามาข้างในก่อนลูก แม่เตรียมห้องหับไว้ให้ลูกแล้ว”

“พี่เปรมเตรียมห้องไว้ตั้งแต่เดือนก่อนแล้วละจ๊ะ” เสียงด้านหลังกระเช้า พศินหันไปยกมือไหว้หน้าสาวแก้วๆ กังๆ เพราะยังอึดใจอยู่

“สวัสดิ์ครับน้ำปริ่ม”

“สวัสดิ์จะพัฒนา เข้ามาก่อนเถอะ จะได้ให้แม่กอดให้หายคิดถึง”

“ครับ” พศินเดินเข้าไปด้านในบ้านหลังเล็กที่จัดไว้สะอาดสะอ้าน บ้านที่เขาเติบโตขึ้นมาโดยรู้ๆ มาจากการเป็นบ้านเล็กของรองอธิบดีพี่ระเดช ไนสมัยนั้น

ในอดีต มันเป็นบ้านที่มอบความอบอุ่นทั้งจากบิดาและมารดาซึ่งอยู่อย่างเจียมเนื้อเจียมตัว ทว่าหลังจากบ้านใหญ่ของบิดาทราบความจริงปัญหามากมายก็ตามมา...เพียงแค่อคิดถึงตรงนั้น หัวใจของเขาก็เย็นยะเยือก... มันผ่านมาสิบสองปีแล้วสินะ ตั้งแต่เขาเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ปัญหาที่

ทุกคนในครอบครัวได้รับผลกระทบไปหมด แม้แต่เขาที่กำลังเรียนอยู่ที่อเมริกาก็ไม่เคยมีความสุข เมื่อปัญหาทั้งหมดมีจุดเริ่มต้นมาจากเขา

หกปีหลังจากนั้น เมื่อรู้ว่าพศิกา น้องสาวต่างมารดาอยู่ที่เกาะไข่มุก ทันทันที่รู้ว่าเธอกำลังตกอยู่ในอันตราย เขาก็อาสาบินกลับไปช่วยเหลือเธอทันที

...ที่นั่น...เขาพบกับปัญหาของตนครั้งใหญ่...และความเจ็บปวดในครั้งนั้นก็ทำให้เขาเจ็บปวดจนแทบไม่เป็นผู้เป็นคน หลายปีกว่าเขาจะกลับมาใช้ชีวิตอย่างคนปกติ แต่มีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้ว่าประสบการณ์ชีวิตในครั้งนั้นเปลี่ยนแปลงเขาไปตลอดกาล เพราะชีวิตของเขามีลมหายใจ แต่ปราศจากหัวใจ หลังต้องแยกทางกับผู้หญิงที่เขารักยิ่งกว่าชีวิต...

“แม่หาโรงเรียนให้เคล่าแล้วนะ โรงเรียนสองภาษาเพิ่งเปิดใหม่ อยู่ไม่ไกลจากบ้านเราเท่าไร แม่ไปรับส่งได้ พัฒน์จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

“เหอครับ” พศินพิมพ์พาลังวางเด็กน้อยลงบนโซฟาตัวยาว และรับผ้าห่มจากน้ามาคลุมร่างน้อยเอาไว้ ก่อนจะหันมาถาม “โรงเรียนเปิดใหม่แล้วจะดีหรือครับ”

“ก็เปิดมาสามสี่ปีแล้วมั้งถ้าจำไม่ผิด นักเรียนยังไม่ค่อยเยอะเท่าไร เค้าบอกว่าสอนแบบเมืองนอก ครูดูแลนักเรียนห้องละไม่เกินยี่สิบห้าคน และเน้นแบบธรรมชาติ ให้เรียนรู้ศึกษาตามธรรมชาติ แม่ว่าก็น่าสนใจดีนะ”

“อืม...” เขายังลังเล “ขอให้ผมไปดูโรงเรียนก่อนดีกว่าครับ ผมคิดว่าจะให้แก่เรียนในเมือง จะได้ใกล้คอนโดฯ ที่ผมตั้งใจจะซื้อ”

“อ้าว จะไปอยู่คอนโดฯ ทำไมละ บ้านช่องเราก็มี”

“บริษัทให้งบค่าที่พักอาศัยทุกเดือน ผมคิดว่าจะเอามาผ่อนคอนโดฯ ใหญ่ๆ ที่ทำงาน ถ้าแก่เรียนที่นั่นก็สะดวกดี แม่ไปอยู่กับผมนะครับ”

ปริมมองพี่สาวตาปริบๆ วางแก้วน้ำให้ทั้งสองแล้วถอยห่างเพราะ

ไม่ใช่เรื่องตัว เปรมสุดาหนึ่งไปลักพัก ก่อนจะส่ายหน้าซ้ำๆ

“แม่ไม่ชอบอยู่ในเมือง มันหาของกินยาก แล้วแม่อีกมีงานอยู่แถวนี้ แม่ชินอยู่กับแถวนี้ ถ้าให้ไปอยู่ในเมือง แม่คงจะอยู่ไม่ได้แน่ๆ”

“ผมอยากให้แม่พักผอนบ้าง ไปดูแลหลานกับผมเถอะนะครับ ผมให้เงินแม่ใช้เอง”

เปรมสุดาหันไปสบตาน้องสาวที่มาขอพึ่งใบบุญหลังจากโดนสามีทิ้ง เมื่อไม่นานมานี้ สภาพจิตใจยังอ่อนแอ หลอนยังไม่กล้าทิ้งน้องสาวให้อยู่ตามลำพัง แต่จะหอบหิ้วกันไปหมดก็คงจะวุ่นวาย คอนโดมีเนียมคงจะแน่นขนัด

“แม่คงไปไม่ได้หรอกพี่ผม แม่ยังต้องอยู่ดูแลหน้าปริมอีก แก่ไม่ค่อยสบาย ตอนนี้หมอยากให้มีคนดูแลแกใกล้ๆ”

“พี่ไม่ต้องห่วงปริมหรอก” คนนั่งอยู่มุมห้องบอก

“ไม่ห่วงไม่ได้หรอก เราเหลือกันอยู่แค่สองพี่น้องเท่านั้นนะ น้องไม่สบาย พี่ก็ต้องดูแลสิ”

อีกฝ่ายเงิบเสียงไป พคินรู้ว่ามารดาของเขามีจิตใจดี และเขาก็พอจะเดาได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าคงยากที่จะเปลี่ยนใจท่าน

“ถ้างั้น...” เขาตัดสินใจ เป็นทางเลือกที่เขาคิดเอาไว้แล้วหากมารดาไม่ยอมตามใจ “ผมจะซื้อคอนโดฯ ในเมือง และจะกลับบ้านทุกเย็นวันศุกร์ ส่วนเคล่า จะลองพาไปเรียนโรงเรียนที่แม่บอกก็ได้ครับ ถ้าแม่รับส่งไม่ไหวค่อยพาเข้าไปเรียนในเมืองใกล้ๆ ที่ทำงานของผม”

“ดีลูก แต่แม่ยังแข็งแรง เรื่องดูแลเคล่าปล่อยให้แม่จัดการเอง พงษ์นี้แม่จะพาไปสมัครเรียน”

“ครับ ผมจะไปด้วย จะได้ไปดูโรงเรียนเลยทีเดียวนะ”

“ดีจ๊ะ” เปรมสุดายิ้มออกเมื่อทุกอย่างลงตัว พคินไม่เคยหักหาญหัวใจใครอยู่แล้ว เมื่อพูดกันด้วยเหตุผล เขาก็เข้าใจ

“แล้วแม่ไปรู้จักโรงเรียนนี้ได้ยังไงครับ” พคินยังอดถามไม่ได้

“ก็ลูกของเจ้านายแม่เรียนอยู่ เค้าบอกว่าดี สอนเด็กให้เข้าใจธรรมชาติ

โรงเรียนก็น่ารัก มีสวน มีแปลงปลูกผักสวนครัว บ่อเลี้ยงปลา ผลไม้เต็มไปหมด โรงเรียนค่อนข้างกว้าง แต่มีห้องเรียนตั้งแต่อนุบาลหนึ่งถึงเกรดสาม แค่นั้นละสองห้อง และเขาเปิดถึงเกรดหกเท่านั้น”

“น่าสนใจดีครับ ถ้าฉันพรุ่งนี้เข้าก็ไปกันเลย เสร็จแล้วตอนบ่ายๆ ผมจะได้แวะไปที่บริษัท”

เปรมสุดาพยักหน้ารับ และเดินเคียงข้างบุตรชาย ตั้งใจไปช่วยยกกระเป๋า แต่พอคินรีบห้าม

“แม่ นั่งเถอะครับ ผมยกเอง ห้องของผมห้องเดิมไม่ใช่ใหม่นะครับ”

“ใช่จ๊ะ ห้องเดิม ส่วนเคล้าให้มานอนกับแม่ก็แล้วกัน”

“ให้เคล้านอนห้องผมเถอะครับ ผมกลับมาไม่บ่อย แกจะได้มีห้องส่วนตัว อีกอย่าง แกชินกับการนอนคนเดียวแล้ว”

“แต่แกเป็นผู้ชาย ถ้ากลับมาก็ต้องการห้องหับส่วนตัว”

“ผมนอนพื้นได้ครับ แม่ไม่ต้องห่วง ฉันขอตัวเอากระเป๋าขึ้นไปเก็บก่อน”

เปรมสุดาพยักหน้ารับซ้าๆ พอพคินลากกระเป๋าไปถึงบันได หล่อนก็ตัดสินใจถาม

“พรุ่งนี้หลังกลับจากบริษัทแล้วจะแวะไปกราบพ่อหน่อยไหมลูก ท่านไหน มาบอกว่า ถ้าพัฒนากลับมาเมื่อไหร่ให้บอกท่านด้วย”

ชายหนุ่มชะงักไปนิด แต่ก็พยักหน้ารับซ้าๆ

“ครับแม่”

“ถ้าฉันแม่จะโทร. ไปบอกพ่อนะ คินพรุ่งนี้จะได้กินอาหารเย็นด้วยกัน”

“แล้วภรรยาของพ่อจะไม่ว่าหรือครับ”

“คงไม่หรอกมั้ง บางทีท่านอาจจะออกมาพบพวกเราแทนเพื่อตัดปัญหา”

“ก็ได้อีกครับ” พคินพึมพำ ยกกระเป๋าขึ้นบันได เขาพบกับบิดานับครั้งได้

ตั้งแต่กลับไปเรียนปริญญาเอก และยิ่งแทบจะไม่ได้คุยกันหลังจากท่าน แต่งงานใหม่กับแม่มาย ผู้เป็นน้องสาวของนักการเมืองใหญ่ที่ช่วยหนุนให้ ท่านกลับมารุ่งเรืองในหน้าที่การงานอีกครั้งในปีสุดท้ายของการเป็นข้าราชการ แต่ประวัติการรยาคนใหม่ของท่านเป็นคนขี้ทิ้งอย่างหนัก มารดาจึงไม่ค่อย เข้าไปพบท่านถ้าไม่จำเป็น

บิดาของเขาเกษียณเมื่อหลายปีก่อน แต่ยังใช้เส้นสายทำธุรกิจส่งออก กับบริษัทของภรรยาที่มีการเติบโตอย่างรวดเร็ว เรียกว่าฐานะของท่าน ค่อนข้างมั่งคั่ง เส้นทางของท่านยังรุ่งเรืองไปอีกไกล... ผิดกับเกือบเจ็ดปี ก่อน... ที่เกือบถูกปลดออกจากตำแหน่งเมื่อเปลี่ยนรัฐบาล...

พดิมเปิดกระเป๋าเดินทาง หยิบเสื้อผ้าออกมาเท่าที่จำเป็นแล้วเก็บใส่ ตู้เสื้อผ้า ก่อนจะนั่งบนขอบเตียงเล็กๆ นึกถึงคืนวันเก่าๆ ที่ผ่านไป... สิบสอง ปีที่ผ่านมา เกิดเหตุการณ์ขึ้นมากมาย เหมือนคลื่นยักษ์ที่ถาโถมกระหน่ำ ครอบคร้วของเขา แต่ความเข้มแข็งและอดทนก็ช่วยให้เขาผ่านพ้นวิกฤตินั้น มาได้

เสียงโทรทัศน์ดังขึ้นไม่ถึงนาที เขาก็ได้ยินเสียงเคาะประตู

“พินนทีโธร. มาบอกว่าอยากเลี้ยงข้าวพัฒนา เขารู้ว่าพัฒนาจะมาวันนี้ บอกว่าจะไปรับเองด้วยซ้ำ แต่ติดเคสผ่าตัดด่วน เลยต้องเลื่อนเป็นตอนเย็น แทน”

“แล้วพินนทีโธรครับ”

“ไปออกงานที่ญี่ปุ่นและบอกจะพาหลานๆ มาหาคุณอาที่หลัง ตอนนี โตะกันหมดทุกคนแล้ว” เปรมสุดายิ้มเมื่อคิดถึงหลานย่าทั้งสองที่กำลังชวน แต่ก็สร้างรอยยิ้มให้หลานๆ ทุกครั้งที่ได้เจอกัน

เวลาผ่านไปหลายปี มัทนา มารดาของพิชญาน์เปิดใจยอมรับมารดา ของเขาได้มากขึ้น เพราะความอ่อนน้อมถ่อมตนทำให้มัทนาให้อภัยมารดา ของเขา แต่หล่อนไม่ยอมให้อภัยอดีตสามี ผู้เป็นต้นเหตุที่ทำให้ครอบครัว ของหล่อนพังยับเยิน

“ครับ ผมจะได้รู้ชื่อของฝากพี่น้องที่ไปให้หลานๆ” เขาบอกยิ้มๆ คิดถึงหลานทั้งสองที่เคยบินไปเยี่ยมเขาที่อเมริกาเมื่อปีก่อน ป่านนี้คงจะโตกันหมดแล้ว และเขาก็ชื่อของเล่นที่เหมาะสมกับวัยมาให้ด้วย

“ถ้าทั้งนี้ก็พักผ่อนเสียหน่อยนะลูก เดี่ยวเย็นๆ พี่นนท์จะแวะมา”

“ครับแม่”

พคินยิ้มบางๆ เปรมสุขตามองบุตรชายนิ่งหลายอึดใจ ก่อนจะเดินเข้าไปสวมกอดเขา

ไม่มีคำพูดใดๆ ระหว่างกัน พคินเข้าใจความรู้สึกของมารดาดี ท่านพยายามให้กำลังใจเขาเรื่อยๆ มาโดยตลอด เขากอดตอบ ถ่ายทอดความรู้สึกอบอุ่นให้แก่กัน ก่อนจะถอยห่างพร้อมรอยยิ้ม

“แม่ดีใจนะที่ลูกกลับมาอยู่เมืองไทย ที่ผ่านมาก็ให้มันผ่านพ้นไป แล้วเราเริ่มต้นกันใหม่ะลูก”

“ครับ” เขาพิมพ์คำตอบรับเพื่อให้มารดาสบายใจ...เท่านั้น...

มือบอบบางลูบต้นแขนเขาเบาๆ คนเป็นแม่มีหรือจะไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไร เพียงแต่ไม่เอ่ยออกมาเท่านั้น นอกจากพยักหน้า ดวงตามีน้ำใสๆ รั้นขึ้น

“พักผ่อนนะลูก เดี่ยวแม่จะขึ้นมาเรียกถ้าพี่น้องมาถึงแล้ว”

“ครับ” พคินตอบเบาๆ อีกหนก่อนมารดาจะปิดประตูห้อง คราวนี้เขาทิ้งตัวนอนบนเตียงและหลับไปในเวลาไม่กี่นาที เพราะที่ชิคาโกนั้นเกือบจะเข้าวันใหม่ ของีบเอาแรงสักพักแล้วค่อยไปกินอาหารเย็นกับพี่ชาย รอยยิ้มยังคงเคลือบอยู่บนริมฝีปาก เมื่อคิดถึงอีกหนึ่งคนที่รักเขาด้วยน้ำใสใจจริง

๒

แม้งานจะรัดตัว แต่เมื่อน้องชายคนเดียวของปาณัทกลับมา เขาก็เจียดเวลาที่น้อยนิดแะมากินอาหารเย็นกับพคินจนได้ เปรมสุดายินยันจะทำอาหารเองในวันที่ลูกทั้งสองอยู่พร้อมหน้า อีกทั้งเกยूरยังนอนหลับด้วยความอ่อนเพลีย จึงไม่มีใครอยากปลุกเธอ

ปาณัทมาถึงที่บ้านสายกว่ากำหนดไปเล็กน้อยเพราะรถติด พอเห็นน้องชายมีใบหน้าอึดโรยก็คลี่ยิ้มแล้วเดินเข้ามาถอด

“กลับมาอยู่บ้านเราเสียทีนะพัณณ์”

“ยังไม่แน่หรอกครับ เอาเป็นว่ามาคราวนี้ก็ยังไม่มีการกำหนดกลับ”

ปาณัทคลายอ้อมกอดและพยักหน้าน้อยๆ ก่อนจะหันไปกอดมารดา และพึมพำเมื่อขยับถอยห่าง

“อย่างน้อยก็กลับมาอยู่กับแม่ให้หายคิดถึง”

“ครับ” พคินเดินตามมารดาและพี่ชายไปที่โต๊ะอาหาร ปาณัทเลื่อนเก้าอี้ให้มารดา ขณะที่ปริมยกหม้อข้าวมาวางบนโต๊ะ และตักให้แก่ทุกคน พคินรินน้ำเย็นแจกจ่ายก่อนจะนั่งลง หลายปีแล้วที่ไม่ได้กินข้าวพร้อมหน้า

พร้อมตา อาหารบนโต๊ะเน้นของชอบของสองหนุ่มตั้งแต่เด็กๆ เปรมสุดามองทั้งสองกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อยก็สุขใจ หัวอกคนเป็นแม่ก็อยากเห็นลูกๆ มีความสุข

“พี่พินกับหลานๆ เป็นไงบ้างครับ” พคินถามสารทุกข์สุกดิบของพี่สะใภ้ ครอบครัวของป้าณห์ผ่านปัญหามาไม่น้อยกว่าจะลงเอยด้วยความเข้าใจและให้อภัย จึงกลายเป็นครอบครัวอบอุ่นนับแต่นั้น

“พินกับหลานๆ สบายดี” ป้าณห์บอก “เธอไปญี่ปุ่นเมื่อวันก่อน ไปงานแสดงเครื่องเพชร จะกลับอาทิตย์หน้า”

“แล้วพี่สะใภ้ครับ”

“พี่ก็สบายดี ทำงานหนักหน่อย แต่ก็มีความสุขดี” เขาถอนใจเบาๆ เพราะหลังจากลาออกจากโรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง เขาก็กลับมารับราชการและเป็นอาจารย์แพทย์ แต่ยังทำงานพิเศษที่โรงพยาบาลเอกชนเพราะมีคนไข้เรียกร้อมามากมาย โรงพยาบาลเดิมที่เคยทำงานก็เลยขอให้เขากลับมารับเคสเป็นบางราย จึงต้องวิ่งทั้งสองแห่งจนเหนื่อย

“ดีจัง” พคินพึมพำ คราวนี้เขาถอนใจบ้าง ดวงตาจะลืออะไรออกไปมาก ป้าณห์จึงต้องถาม

“แล้วแก่ละ มีแฟนใหม่หรือยัง? จะได้หาแม่ให้เคล่า”

“ยังครับ” พคินหัวเราะ แต่ฟังเสียงขึ้นขอบกล “คงไม่หาหรอกครับพี่น่าเมื่อ ผมเลี้ยงเคล่าคนเดียวได้ และเลี้ยงเองมาตลอด ก็ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร”

“แล้วแม่ของแกตอนนี้อยู่ไหน?”

“ซิดาโกครับ”

“มาหาลูกบ้างหรือเปล่า”

พคินส่ายหน้าช้าๆ

“ไม่มาจะดีกว่าครับ มาแต่ละทีมีแต่เรื่อง ชีวิตของเธอคงจะสงบสุขยาก สงสารลูก”

“อิม” ปาณทัพบกหน้ารับซ้าๆ ชีวิตพอม่ายอย่างพคินก็น่าเห็นใจ เมื่อกรรยาทิ้งลูกให้ห้องชายเลี้ยงตามลำพัง ส่วนตัวเองไม่เคยสนใจ จนกระทั่งพคินพบว่าดุดดาวมีผู้ชายคนใหม่ เขาจึงขอหย่า ดุดดาวยอมหย่าเพื่อไปแต่งงานใหม่กับชายที่มีฐานะดีกว่า ทิ้งห้องชายกับลูกสาวไว้เบื้องหลัง พคินก็ดูแลลูกสาวเพียงลำพังมาตลอดหลายปี แต่ลึกๆ แล้วคนในครอบครัวต่างก็รู้ว่า คนที่ทำให้พคินเจ็บจริงๆ ไม่ใช่ดุดดาว แต่เป็นจิรายุ คนรักของเขาที่จริงจังกั้นตั้งแต่วะหว่างที่เขาเรียนปริญญาเอก หวังว่าจบมาจะได้แต่งงานกัน แต่การณ์กลับตาลปัตร สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นอย่างหวัง พคินจึงแต่งงานกับดุดดาว และแยกทางจากจิรายุ นับแต่นั้นก็ไม่เคยพบเจอกันอีกเลย

“ไม่รู้ว่บ้านของเราจะมีอะไรที่ปกติเหมือนคนอื่นเขาไหมนะครับ”

พคินเยาะ ปิดเสียงขึ้นไม้มิด

“ชีวิตมันก็มีขึ้นมีลง หากแก้ไขให้ถูกต้อง มันก็ลงเอยด้วยดีได้” ปาณทัพบกด้วยเหตุผล เพราะเคยผ่านพันปัญหาของตัวเองมาแล้ว “ไม่เกี่ยวกับว่าเป็นครอบครัวของใครหรอก เพียงแต่ใจร้ายที่เกิดกับคนในครอบครัวของเราเท่านั้นเอง”

เปรมสุดาไม่เถียง เพราะในวัยสาว ตนก็มีชีวิตคู่ที่ยากลำบาก สามีขี้เหล้าติดการพนัน ทิ้งหนี้สินก้อนโตให้รับผิดชอบ หล่อนต้องดูแลปาณทัพบกตามลำพัง จนกระทั่งตัดสินใจยอมเป็นบ้านเล็กของพี่ระเดช หัวหน้าที่ของตน เพื่อปลดหนี้ จนมีพคินเป็นพยานรัก แต่มันเป็นแค่จุดเริ่มต้นของปัญหา เพราะมีเรื่องราวอีกมากมายติดตามมานับจากนั้น

“ทุกชีวิตมีปัญหา มากน้อยขึ้นอยู่กับเวอร์กรรมที่ทำมา” เปรมสุดาบอกบุตรชายคนเล็ก “น้ำปริ่มก็มี ไครๆ ก็มี ไม่ใช่เราคนเดียวที่ทุกข์ เพียงแต่เราจะทำยังไงให้ทุกข์มันน้อยที่สุด”

“ผมก็ทำดีที่สุดแล้วครับแม่ เพื่อให้ทุกคนได้ในสิ่งที่พอใจ”

เปรมสุดาเอ้อมมือบีบมือลูกชายเบาๆ

“พจนน์ทำดีแล้วลูก ต่อนี้ไปให้ลืมเรื่องที่ผ่านมาเสีย แล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่

เสียทีนะลูก”

“ผมเริ่มต้นชีวิตใหม่มานานแล้วครับ ที่ผ่านมา ผมไม่คิดจะเสียใจอะไร ผมถือว่าผมเป็นคนตัดสินใจเลือกเส้นทางเดินเอง ไม่มีใครบังคับผม”

แม้พินจะบอกว่าไม่มีใครบังคับ แต่สภาพแวดล้อมในตอนนั้น กักดันเขาเหลือเกิน และเขาก็ยอมเป็นคนเจ็บ เพื่อให้ทุกคนได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ

“อย่าพูดเรื่องในอดีตอีกเลยนะ” ปาณัทสรุป หลังจากเห็นดวงตาของน้องชายที่เขาไม่คิดว่าจะลืมเรื่องที่ผ่านมาได้ง่ายๆ “ว่าแต่ตอนนี้แกวางแผนไว้ยังไงบ้างล่ะ”

“ผมว่าจะซื้อคอนโดฯ ในเมืองครับ แม่บอกว่าให้เช่าอยู่ที่นี่ แม่จะรับส่งไปโรงเรียนเอง”

“โรงเรียนที่แม่เคยบอกไปลูก” เปรมสุดาบอกปาณัท “จำได้ไหม”

“จำได้ครับ เขาว่าดีนะ คนใช้พี่เคยบอกว่าโรงเรียนเปิดใหม่ดูแลลูกของเขาใกล้ชิด พี่ว่าก็ดีเหมือนกัน แกจะได้ไม่ต้องห่วง กลับมาบ้านตอนสุดสัปดาห์ก็พอ”

“ครับ พรุ่งนี้เราจะไปดูโรงเรียนและไปสมัครเรียนครับ”

“ถ้าเงินแกอยากได้รถไว้ใช้ใหม่ พี่จะทิ้งไว้ที่นี่ เดี่ยวพี่จะนั่งแท็กซี่กลับ รอจนกว่าแกซื้อรถแล้วค่อยเอาไปคืน” ปาณัทเอื้อเฟื้อ

“อย่าเลยครับ ทางบริษัทบอกว่าเตรียมไว้ให้แล้ว ขอคุณพินนัทมากครับที่เป็นห่วง”

“ไม่เป็นไร ต้องการให้พี่ช่วยอะไรก็บอกได้”

“ขอบคุณครับ แต่ตอนนี้ผมยังไม่ต้องการอะไรเพราะบริษัทก็จัดหาไว้ให้หมดแล้ว แค่นี้แะมากินข้าวกันพร้อมหน้า ผมก็ดีใจมากแล้วครับ”

“อีกหน่อยพี่จะหาเวลามาหาแม่ให้มากกว่านี้ หรืออาจจะชวนทุกคนไปกินอาหารที่บ้านสลับกันถ้าพินกลับมาแล้ว เด็กๆ จะได้เล่นด้วยกันได้ รู้สึกว่าเคล่าจะอายุน้อยกว่าน้องเพลงหนึ่งปี น่าจะเป็นเพื่อนเคล่าได้”

เขาหมายถึงบุตรสาวคนที่สาม ขณะที่คนโตและคนรองอายุสิบและแปดขวบแล้ว ห่างจากเกยूरหลายปี

“ได้ครับ เอาไว้ให้ทุกอย่างเข้าที่เข้าทางแล้วผมจะโทร. หาพี่น้องนะครับ”

“ได้เลย” ปาณทัตอบยิ้มแย้ม รอยยิ้มของพี่ชายทำให้พศินอดอิจฉาไม่ได้ เวลาผ่านไปไม่กี่ปี ปัญหาของปาณทัก็คลี่คลาย ลงท้ายด้วยครอบครัวที่แสนสุข แม้ปาณทัจะทำงานเหน็ดเหนื่อย แต่ก็ยังมีภรรยาที่รักและลูกๆ รอคอยอยู่ที่บ้าน ส่วนเขากลับมีแต่ลูกสาวคอยต้อนรับ แต่ในอนาคต เขาคงจะไม่เหงาเหมือนเคย เพราะจะมีมารดาผู้เป็นที่รักรอคอยการกลับบ้านของเขาทุกสัปดาห์ ชีวิตคงจะไม่เหงาอีกต่อไป

“แต่ดีดีค่ะ”

เสียงจ้วเสียดังจากบันได ทุกคนหันไปมองเด็กน้อยที่ตาแดงๆ เดินเข้ามาถอดพศิน คงจะแปลกที่และเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง พอนอนหลับไม่เต็มทีก็งอแง ถอดคอพศินไม่ปล่อย เปรมสุดาลอบสບตามบุตรชายคนโต ก่อนจะยิ้มแฉ่งๆ ให้กันด้วยความหนักใจ ไม่รู้ว่าอนาคตสองพ่อลูกจะเป็นไปในทิศทางใดหลังจากเดินทางกลับมาอยู่เมืองไทยในครั้งนี้ ทั้งสองก็ได้แต่คาดหวังว่าพศินจะมีความสุขมากขึ้นบนแผ่นดินเกิด และถ้าเป็นไปได้ ขอให้เขาได้พบกับผู้หญิงคนใหม่ ที่จะช่วยทำให้หัวใจของเขากลับมามีความสุข เป็นพศินคนเดิมของแม่และพี่ชายอีกครั้ง

โรงเรียนนครพนมศาสตร์ตั้งอยู่ในซอยไม่ห่างจากบ้านของเปรมสุดานักขับรถไปราวสิบห้านาทีก็ถึง ทางเข้าจากปากซอยแคบไปสักนิด แต่เมื่อเข้ามาจนเกือบถึงโรงเรียนแล้วถนนก็ขยายกว้างขึ้นจนถึงรั้วอิฐ ประตูโรงเรียนกว้างขวาง มีทางเข้า-ออกเพื่อรับ-ส่งนักเรียนไม่ให้แออัด ตรงหน้าตึกสี่ขวหลังใหญ่ที่สุดเป็นวงเวียนขนาดใหญ่ รถผู้ปกครองสามารถส่งบุตรหลานได้รอบ

นอกจากตึกหลังใหญ่แล้ว ด้านหลังมีอาคารอีกสองหลังเป็นรูปตัวยู เชื่อมจากปีกของตึกใหญ่ทั้งสองด้าน มองจากด้านหน้าดูเป็นระเบียบเรียบร้อยดี บริเวณรอบๆ ก็กว้างขวาง ด้านซ้ายของอาคารเป็นสนามหญ้า กว้าง และสนามเด็กเล่นใ้ร่มเงาไม้ใหญ่ ปลายด้านหนึ่งของลานด้านขวามือดูร่มรื่น มีต้นไม้ขึ้นอยู่เต็มไปหมด ท่าทางโรงเรียนคงมีเนื้อที่ไม่น้อยกว่าสิบไร่ ถึงมีตึกโอ้อ่าและบริเวณกว้างขวางเช่นนี้

“ค่าเรียนแพงมากไหมครับแม่” พศินสงสัย มองจากอาคารที่ยังใหม่เอี่ยมและบริเวณกว้างขวาง ทำให้คิดไปทันทีว่าค่าเรียนคงจะแพงหูฉี่

“เท่าที่ดูเอกสารก็ไม่แพงเท่าไรหรอกนะ เทอมละแปดหมื่น สำหรับโรงเรียนสองภาษา แม่ก็ถือว่าพอรับไหว ถ้าครูเอาใจใส่ลูกเราดี สอนดี ราคานี้ก็เหมาะสม”

เงินจำนวนนั้นไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับเขา เพราะทางบริษัทมีสวัสดิการสำหรับการศึกษาของบุตร และเพียงพอสำหรับโรงเรียนที่มีค่าเล่าเรียนแพงกว่านี้ด้วยซ้ำ

“เข้าไปกันเถอะ นัดครูใหญ่ไว้ตอนสิบโมง นี่ก็ใกล้แล้ว”

“ครับแม่” พศินจูงมือเกยรเดินเข้าประตูใหญ่ด้านหน้า ภายในตึกโอโถงมีห้องแบ่งออกเป็นหลายห้องทางปีกซ้ายและขวา เปรมสดาที่เคยมาก่อนแล้วทราบว่ห้องทำงานของครูใหญ่อยู่ทางไหน จึงเดินนำหน้าสองพ่อลูกไป

ครูใหญ่เป็นหญิงวัยกลางคน ท่าทางคล่องแคล่ว แต่งกายทันสมัย ออกมาต้อนรับทั้งสาม พ่อเห็นเด็กน้อยก็ยิ้มอย่างใจดี ก่อนจะพามือให้ทั้งสองนั่งและจูงมือเกยรไปที่มุมห้อง ซึ่งมีของเล่นวางอยู่หลายชนิด

“หนูเล่นอยู่ตรงนี้นะคะ ครูจะคุยกับคุณพ่อและคุณย่าก่อน”

เกยรสบตาบิดาที่พยักหน้าให้เด็กน้อยนิดๆ พ่อได้รับอนุญาตเธอลงนั่งเล่นตุ๊กตาบนพื้นตามลำพัง

“การเดินทางเรียบร้อยดีไหมคะ” ครูใหญ่ทักทาย

พคินมองป้ายชื่อนบนโต๊ะก็ทราบว่าหล่อนชื่อ มรุส แต่จำได้ว่ามารดาเรียกครูโรสหลายครั้ง พอได้ยินคำถามตามมารยาท เขาก็ตอบไปตามมารยาทเช่นกัน

“เรียบร้อยดีครับ”

“ดีค่ะ วันก่อนคุณย่าแวะมาคุยกับครูโรสแล้ว แต่ก็อยากให้คุณพ่อมาชมโรงเรียนด้วยตัวเองอีกครั้ง”

“ครับ” เขาพยักหน้าตอบ

“จากเอกสารที่ครูโรสให้ไป คุณพ่อมีอะไรสงสัยหรือมีคำถามอะไรหรือเปล่าคะ”

“ก็มึนคิดหน่อยครับ” พคินดึงเอกสารออกจากกระเป๋าและถามเกี่ยวกับระบบการสอนหลายข้อ ซึ่งมรุสก็ตอบได้อย่างฉะฉาน ไขข้อข้องใจจนหมดสิ้น พคินได้ยิ้มน้อยสบายใจหน่อย

“ถ้าคุณพ่อไม่มีคำถามอะไรแล้ว ครูโรสจะพาชมโรงเรียนนะคะ”

“ครับ” พคินเรียกบุตรสาว แล้วจูงมือน้อยๆ เดินตามมรุสและมารดาที่เดินเคียงข้างกันไป ครูใหญ่ก็อธิบาย

“โรงเรียนนี้เพิ่งเปิดมาได้ไม่กี่ปีก็จริง แต่ได้รับคำชมเชยจากผู้ปกครองเป็นจำนวนมาก ผู้ปกครองพึงพอใจกับสิ่งที่เราสอนและปลูกฝังให้แก่เด็กๆ ปีต่อๆ มาก็มีนักเรียนเพิ่มจำนวนมากขึ้น แต่เราก็รับเพียงแค่ชั้นละสองห้องซึ่งไม่เกินห้าสิบคน ตอนนี้อเปิดตั้งแต่อนุบาลถึงเกรดสามแล้ว”

“เคล้าไซค์ดีมากนะพณณ์ เพราะนักเรียนคนหนึ่งย้ายตามผู้ปกครองไปต่างประเทศ เลยมีที่ว่างพอดี ครูโรสเลยตัดสินใจรับจ้ะ”

มารดาบอกเขาครั้งหนึ่งแล้ว แต่พอได้มาเห็นโรงเรียนกับตา เขาก็เริ่มชื่นชอบ มองบรรยากาศรอบๆ เห็นเป็นแบบผสมผสานโรงเรียนประถมของอเมริกาที่คุ้นเคย แต่แปลงฝึกด้านนอกเป็นสิ่งที่แปลกตา คงไม่เห็นแบบนี้ที่โรงเรียนของเกยูรที่ชิคาโกแน่

เขาเดินผ่านห้องเรียนจึงมองผ่านกระจกเข้าไปด้านใน จำนวนนักเรียน

มีไม่มาก ห้องหนึ่งไม่เกินยี่สิบห้าคน ภายในห้องมีตู้หนังสือ ชั้นวางของ อุปกรณ์การเรียนการสอน มธูรสบอกว่ามีเพียงสองวิชาเท่านั้นที่ใช้ภาษาไทยที่เหลือใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเกยูรคงจะปรับตัวได้ง่ายหน่อย

ทั้งสี่เดินรอบโรงเรียนซึ่งต้องใช้เวลาเกือบยี่สิบนาที นี่ไปแค่โรงยิม สระว่ายน้ำด้านหลัง และแปลงผักด้านข้าง ชั้นสองและสามยังไม่ได้ขึ้นไป ก็เหนื่อยแล้ว ขากลับมธูรสภาพเดินวนอ้อมไปอีกด้านหนึ่งของตึก แล้วหล่นน กือธิบาย

“ด้านนี้เป็นส่วนของผู้บริหารค่ะ โรงเรียนนี้เป็นธุรกิจของครอบครัว คุณจิลเรียนจบมาทางด้านจิตวิทยาเด็ก เธออยากเปิดโรงเรียนที่สอนเด็ก และทำให้เด็กมีความสุขกับการเรียนมากที่สุดค่ะ นี่เป็นความฝันของเธอเลย”

มธูรสพูดเจื้อยแจ้ว ทว่าคนฟังกลับรู้สึกราวถูกจับโยนลงในหลุม น้ำแข็งในทะเลสาบ มันซาหนึบไปทั้งตัว แต่ที่เจ็บปวดและยังรู้สึกคือหัวใจ

“เธอมีแนวคิดอยากสร้างโรงเรียนให้ห้องเจเดน ลูกชายของเธอ เลยตัดสินใจเริ่มต้นตั้งแต่ตั้งท้อง”

“ลูกของเธออายุเท่าไรครับ” เขาถาม

“เพิ่งอนุบาลสาม ก็ห้าขวบค่ะ”

เปรมสุดาเพิ่งรู้สึกเมื่อเห็นสีหน้าซีดเผือดและน้ำเสียงที่พราลงไป

“หนูจิล?...” หล่อนพึมพำ ก่อนถาม “หนูจิล จิรายุ ธนาหุวัฒน์ ลูกสาว ท่านรัฐมนตรีประคอง?”

“ใช่ค่ะ” ครูใหญ่ตอบยิ้มๆ ด้วยความภาคภูมิใจ “ครูของเราทุกคน ผ่านการอบรมด้านจิตวิทยาจากเธอ เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของเด็กและวิธีรับมือกับเด็ก นอกจากเธอจะเป็นผู้จัดการแล้ว ยังทำหน้าที่ดูแลแก้ไขเด็ก ที่มีปัญหาด้วยค่ะ บางทีถึงกับเรียกผู้ปกครองมาคุยเวลาที่เด็กมีพฤติกรรม แปลกๆ ดั่งนั้นขอให้ไว้ใจว่า คุณพ่อได้ฝากลูกไว้ในมือของครูที่วางใจได้ค่ะ”

เปรมสุดาค่อยๆ เบือนสายตามองบุตรชายที่ยังนั่ง

“เอายังไงดีลูก แม่ไม่เคยรู้เลย แม่ขอโทษ”

พคินหลุบตาลงและพยักหน้าซ้ำๆ

“ไม่เป็นไรครับแม่”

มธุรสมองซ้ายที่ขวาที่ สงสัยท่าทีที่เปลี่ยนไปของทั้งสองทันทีที่ทราบ
ว่าใครเป็นเจ้าของโรงเรียน

“ถ้าฉันคุณพ่อยื่นใบสมัครและเอกสารที่ออฟฟิศเลยนะคะ จะได้ซื้อ
ชุดนักเรียน ชุดพละ และชุดว่ายน้ำ รวมทั้งสมุดหนังสือให้น้องเกล้า
วันจันทร์ก็มาโรงเรียนได้เลย”

“เอ่อ ขอติดันปรึกษากับลูกสักนิดนะคะ” เปรมสุดาอีกอึก

มธุรสคงรู้ว่าทั้งสองต้องการเวลาส่วนตัว จึงยิ้มเจื่อนๆ และบอก

“อ้อ ได้ค่ะ คุณย่ารู้จักออฟฟิศแล้วใช่ไหมคะ ถ้าฉันครูโรสจะได้ขอตัว
กลับไปทำงานต่อ”

“เอ่อ...ค่ะ ทราบแล้วค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะครูโรสที่สละเวลาให้
พวกเรา” เปรมสุดายกมือไหว้ มธุรสรีบรับไหว้แล้วบอก

“ไม่เป็นไรค่ะ เป็นหน้าที่ของครูโรสอยู่แล้ว เชิญตามสบายนะคะ
ครูโรสขอตัวไปทำงานก่อน”

ร่างท่วมเดินจากไป พคินยังยืนนิ่ง ใบหน้าไม่มองบอกอารมณ์

“เราไปหาโรงเรียนอื่นกันเถอะ แม่ขอโทษด้วยที่ไม่ได้เช็กให้ดีๆ ไม
นึกเลยว่าโลกมันจะกลมขนาดนี้”

“จิลอยากเปิดโรงเรียนอนุบาลมานานแล้วครับ ในที่สุดเธอก็ทำความ
ฝันให้เป็นจริง”

“แต่แม่ไม่ได้ข่าวครอบครัวเธออีกเลยนับตั้งแต่ท่านประคองป่วย
พอเปลี่ยนคนคณะรัฐบาล พรรคของเขาเป็นฝ่ายค้าน ก็เงียบหายไปเลย”

เขาก็ทราบเท่าที่มารดาจำเช่นกัน ชาวของบ้านรัฐมนตรีประคองเงียบ
หายไปหลังจากนั้น ชาวของจิลรายเขาก็ไม่เคยทราบอีกเลยนับตั้งแต่กลับจาก
อเมริกา เธอคงแต่งงานไม่กี่เดือนหลังจากนั้น เพราะมีลูกชายอายุเท่ากับ

เคล่า

“แม่ขอโทษนะพัฒนา แม่ไม่น่าเลย เรากลับกันดีกว่า แม่จะรีบหาโรงเรียนอื่นให้เคล่าเอง ไม่ต้องห่วงนะ”

“แต่คุณย่าคะ เคล่าชอบที่นี่นะคะ มีสระว่ายน้ำด้วย มีสนามเด็กเล่นด้วย” เด็กน้อยที่ยืนฟังผู้ใหญ่ตาใสแป่วตลอดก็รีบค้านขึ้น เมื่อพอจะเข้าใจว่าผู้ใหญ่จะไม่ให้เรียนที่นี่

เปรมสุดายอบตัวนั่งและบอก

“ที่อื่นก็มีสระว่ายน้ำ มีสนามเด็กเล่นเหมือนกันจะ เดี่ยวย่าจะหาให้ นะ”

พคินยังตัดสินใจไม่ได้ ลังเลว่าจะเดินกลับออกไปและไม่มาเหยียบที่นี่อีกเลย หรือจะให้เกยูรเรียนที่นี่ เผื่อจะได้เจอ...

ประตูห้องทำงานด้านหลังเปิดออก ร่างระเหินในชุดทำงานกระฉับกระเฉงเดินออกมา ผมสั้นตัดฟูรับใบหน้ารูปไข่ พอเห็นทั้งสามก็ส่งยิ้มให้ก่อน เพราะคิดว่าเป็นผู้ปกครองเด็กนักเรียน

“สวัสดิ์คะ ไม่ทราบว่าหลงทางหรือเปล่าคะ” ร่างโปร่งเดินตรงเข้ามาหา ทำในร่องเท้าสั้นเตี้ยก้าวฉับๆ เป็นท่วงท่าเดินอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

พคินยืนนิ่งราวกับถูกสาปเป็นหิน ทำที่ก้าวฉับๆ ค่อยๆ ลดความเร็วลงเมื่อสายตาของเธอเห็นและจำได้ว่าเขาเป็นใครเมื่อเดินใกล้เข้ามายิ่งขึ้น

“พัฒนา!” เสียงนั้นแทบไม่หลุดจากริมฝีปาก ใบหน้าสดใสค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นราบเรียบ มีแต่ดวงตาเท่านั้นที่บ่งบอกความรู้สึก ตกใจ เศร้า และหวาดกลัว

“สวัสดิ์ครับคุณจิรายุ” พคินทักทาย

“สวัสดิ์คะคุณพคิน” จิรายุกระซิบตอบ ก่อนจะหันไปทำความเคารพผู้ใหญ่ “สวัสดิ์คะคุณย่า”

“สวัสดิ์จะหนูจิล” เปรมสุดายตอบ รู้สึกถึงอารมณ์มากมายที่แผ่

กระจายออกมาจากชายและหญิงคู่นี้ สายตาที่จ้องมองกันนั้นเต็มไปด้วย
ความรู้สึกลึกที่แยกแยะไม่ออก

“เอ่อ...พาลูกมาสมัครเรียนหรือคะ” จิรายุถาม ก่อนจะก้มลงทักทาย
“หนูชื่ออะไรเอ่ย”

“เคล่าค่ะ แต่ดีดีพาลูกมาสมัครเรียนค่ะ”

เด็กน้อยตอบเสียงแจ้วๆ ผู้ใหญ่ทั้งสองได้แต่สบตากัน จิรายุเข้าใจ
จึงบอก

“โรงเรียนของเราดูแลเด็กทุกคนอย่างดีที่สุด คุณพศินจะไม่เสียใจ
หากฝากลูกไว้กับเรา...” เธอพูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนสรุปพร้อมรอยยิ้ม
เครียดๆ “และฝ่ายบริหารจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเรียนการสอน ไม่ต้อง
ห่วงว่าจะเจอคนที่ไม่อยากเจอ หวังว่าคุณพ่อคงจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของ
ลูกมากกว่าอื่นใด”

พศินรู้ว่าเธอหมายถึงใคร เขายังไม่ตอบเมื่อจิรายุกำศีรษะให้เขานิดๆ

“ขอโทษนะคะ ฉันมีธุระ ยินดีที่ได้พบคุณอีกครั้ง” แล้วเธอก็หันไป
ไหว้ผู้อาวุโสอีกครั้งก่อนจะเดินฉับๆ ผ่านไป แต่ละก้าวแน่นหนา แผ่นหลัง
ตรงแน่น จิรายุยังคงเต็มไปด้วยความมั่นใจไม่แปรเปลี่ยน ไม่ว่าเวลาจะผ่านไป
กี่ปีก็ตาม

“เอาไงล่ะพัฒนา จะเรียนที่นี่หรือจะไปหาที่อื่น”

“เคล่าชอบที่นี่ค่ะแต่ดีดี เคล่าอยากเรียนที่นี่นะคะ” เด็กน้อยเขย่ามือ
เขาแรงๆ และเงยหน้ามองเขาด้วยสายตาสื่อหวาน

พศินนิ่งงัน...เขาเหมือนกำลังยืนอยู่ระหว่างทางแยกที่จะต้องตัดสินใจ
เลือกเส้นทางให้แก่วิตชีวิตของตนเองอีกครั้ง

“จิลพูดถูก เราคงไม่ได้เจอกันบ่อยนักหรอกครับ และเมื่อเคล่าชอบ
ที่นี่ ก็ตามใจแกเถอะครับ”